

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2000/2015
18.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље Д.В. из К., чији је пуномоћник П.Л., адвокат из К., против тужених В.Х. из К. и малолетне Д.Х. из К., чији је законски заступник отац Ђ.Х. из К., ради измене одлуке о висини издржавања, одлучујући о ревизијама тужиље и законског заступника малолетне Д.Х. изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 214/15 од 10.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 18.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље Д.В. из К., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 214/15 од 10.06.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија Ђ.Х. из К., законског заступника малолетне Д.Х. изјављена против наведене пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П2 437/2014 од 02.04.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се измени пресуда Основног суда у Сомбору, Судска јединица у Кули П2 598/2012 од 19.11.2012. године којом је обавезана тужиља да на име свог учешћа у издржавању туженог В.Х. и малолетне тужене плаћа месечно износ од по 5.000,00 динара и то тако да се обавеже тужиља да за обоје тужених плаћа укупан месечни износ од 5.000,00 динара почевши од подношења тужбе па убудуће редовно до 25-ог у месецу док за то постоје законски разлози, а ставом другим изреке је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж2 214/15 од 10.06.2015. године, ставом првим изреке, одбио жалбу тужиље и жалбу тужене малолетне Д.Х. и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене другостепене пресуде тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, а законски заступник малолетне тужене ревизијом побија одлуку о трошковима поступка.

Врховни касациони суд је испитао другостепену пресуду на начин прописан у члану 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да су тужила и Ђ.Х. у ванбрачној заједници добили двоје деце туженог В., рођеног ... године, сада пунолетног и малолетну тужену Д., рођену ... године. Правноснажном пресудом Основног суда у Сомбору, Судска јединица у Кули П2 598/2012 од 19.11.2012. године, деца су поверена на самостално вршење родитељског права оцу, а тужила је обавезана да плаћа месечни износ од по 5.000,00 динара на име доприноса за издржавање заједничке деце, коју обавезу није испуњавала, осим једном уплатом у износу од 10.000,00 динара. Тужени В.Х. је у време ранијег пресуђења имао 17 година и био је ученик трећег разреда гимназије, а малолетна тужена је имала 11 година и похађала је пети разред основне школе. Тужила је била незапослена и засновала је нову ванбрачну заједницу, а отац тужених је остваривао зараду из радног односа и са туженима живи у К., у кући на којој је сувласник. У време пресуђења у овом спору, тужени В. је имао 19 година и студент је прве године Природно математичког факултета Универзитета у Новом Саду, где живи као подстанар. Његове месечне потребе за становање, одећу, обућу, хигијену и уџбенике могу бити подмирене са месечним износом од око 19.000,00 динара. Малолетна Д. је навршила 13 година и ученица је седмог разреда основне школе. Њене основне потребе у исхрани, одећи, обући, хигијени и уџбеницима и школском прибору могу бити подмирене са месечним износом од око 15.000,00 динара, које све потребе на месечном нивоу подмирује њихов отац. Тужила је у новој ванбрачној заједници родила малолетне ћерке – близнакиње рођене ... године, са којима живи као подстанар. Корисник је родитељског додатка у износу од 36.000,00 динара и незапослена је. Отац малолетних ћерки тужиле је незапослен и из ранијег брака има двоје деце у чијем издржавању не учествује. Отац тужених осим месечних прихода из радног односа од 25.000,00 динара и накнаде за путне трошкове од 15.000,00 динара, као и дечјег додатка од 3.300,00 динара, нема других прихода, нити је власник других некретнина.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право утврђујући да се у конкретном случају нису стекли законски услови за измену одлуке о издржавању заједничке деце парничних странака.

Одредбом члана 164. Породичног закона је прописано да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука.

Према одредби члана 160. став 1. истог закона, издржавање се одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Потребе повериоца издржавања у смислу става 2. истог члана, зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања, док је ставом 3. прописано да могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања.

Из чињеничног утврђења произлази да су се, услед протекла времена од доношења раније одлуке о издржавању, промениле околности како на страни тужиље, тако и околности на страни тужених.

Тужиља је како у време ранијег пресуђења, тако и сада незапослена, али је у међувремену засновала нову ванбрачну заједницу у којој су рођене две малолетне ћерке (... године), са којима живи као подстанар. Међутим, и потребе тужених су се временом повећале јер су сада старији, тужени В. је сада студент на Универзитету у Новом Саду где живи као подстанар, а малолетна Д. је сада ученица седмог разреда основне школе. Утврђено је да све њихове месечне потребе подмирује искључиво отац.

Са наведеног, правилан је закључак нижестепених судова да нису испуњени услови из члана 164. Породичног закона за измену висине издржавања досуђене претходном пресудом. Нижестепени судови су имали у виду пре свега потребе тужених – заједничке деце парничних странака с обзиром на њихов узраст, али и могућности тужиље као дужника издржавања, као и њене личне потребе. Правилно је оцењено да новчано издвајање од 10.000,00 динара месечно неће угрозити егзистенцију тужиље, те да, супротно наводима ревизије, неће утицати на њену обавезу да издржава и малолетне ћерке рођене у другој ванбрачној заједници, при чему обавеза да издржава касније рођену децу не ослобађа је одговорности да доприноси издржавању тужених – деце рођених у ранијој заједници. Досуђени износи за издржавање одговарају потребама тужених, као поверилаца издржавања, у смислу одредбе члана 160. Породичног закона, чијем издржавању доприноси и отац, не само новчано, већ и свакодневном негом и пажњом. Законска је обавеза родитеља да издржава своју малолетну децу и ограничена је само потребама те деце и могућностима родитеља, те претходи свакој другој законској обавези издржавања.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије законског заступника малолетне Доротеје Худак у смислу члана 410. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није дозвољена.

Ђ.Х. је изјавио ревизију против решења о трошковима поступка, које чини саставни део правноснажне пресуде којом је окончан поступак.

Према одредби члана 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. У складу са овом законском одредбом, услови за дозвољеност ревизије се цене према условима прописаним чланом 403. Закона о парничном поступку, што значи према вредности предмета спора.

Одредбом члана 28. ЗПП је прописано да ако је за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Како ревидент побија одлуку о трошковима поступка, то је Врховни касациони суд одбацио ревизију као недозвољену јер евентуалне мане у погледу овог споредног и акцесорног потраживања, не могу бити предмет ревизије.

Осим тога, на основу одредбе члана 85. став 3. ЗПП, странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, изузев ако је сама адвокат. Према одредби члана 410. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија је недозвољена ако није изјављена преко пуномоћника. Ђ.Х. је ревизију против другостепене пресуде, дела којим је правноснажно одлучено о трошковима поступка изјавио лично. Имајући у виду да ревизија није изјављена и потписана од стране пуномоћника из реда адвоката, то је ова ревизија недозвољена.

Са наведеног је на основу члана 413. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**